

Agencja Rezerw Materiałowych

Prezes

Warszawa, dn.

września 2019 r.

DECYZJA

Prezesa

Agencji Rezerw Materiałowych

Nr 7 /I/2019

**w sprawie udzielenia pisemnej interpretacji przepisów dotyczących opłaty
zapasowej oraz tworzenia zapasów interwencyjnych**

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm.) dalej „k.p.a.” w związku z art. 34 ust. 1 i ust. 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r. poz. 1292), zwanej dalej „p.p.” w związku z art. 5 ust. 1-9 oraz z art. 21 b ust.1 i ust. 14 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1323 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o zapasach” – w związku z wnioskiem z dnia 25 lipca 2019 r. N o udzielenie interpretacji przepisów dotyczących opłaty zapasowej oraz tworzenia zapasów interwencyjnych na podstawie art. 34 p.p., który wpłynął do Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych w dniu 8 sierpnia 2019 r.,

odmawiam wydania wnioskowanej interpretacji.

UZASADNIENIE

N, zwana dalej „Wnioskodawcą”, wystąpił do Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych z wnioskiem z dnia 25 lipca 2019 r., doręczonym w dniu 8 sierpnia 2019 r. o udzielenie pisemnej interpretacji w trybie art. 34 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców. Wnioskodawca w dniu 6 sierpnia 2019 r. uiszczył opłatę od wniosku w wysokości 40 zł tytułem wydanie pisemnej interpretacji indywidualnej dotyczącej opłaty zapasowej.

Agencja Rezerw Materiałowych
00-844 Warszawa, ul. Grzybowska 45
tel. 22 36 09 100, fax 22 36 09 101
kancelaria@arm.gov.pl, www.arm.gov.pl

We wniosku Wnioskodawca przedstawił następujący stan faktyczny.

Wnioskodawca prowadzi skład podatkowy na podstawie zezwolenia Naczelnika Urzędu Skarbowego w Nowym Sączu, numer akcyzowy składu PL, jest zarejestrowanym podatnikiem VAT UE, został wpisany do rejestru systemu zapasów interwencyjnych pod nr oraz posiada wpis do rejestru podmiotów przywożących, pod nr.

Wnioskodawca jest przedsiębiorcą zajmującym się produkcją olejów smarowych i wyrobów ropopochodnych zgodnie z wydanym przez Urząd Skarbowy w Nowym Sączu zezwoleniem.

W przyszłości Wnioskodawca zamierza do produkcji olejów smarowych sprowadzać poprzez nabycie wewnątrzspółnotowe, jako jeden z komponentów surowiec o kodzie CN 2710 19 51, który będzie podlegał procesowi produkcyjnemu polegającemu na blendowaniu z innymi komponentami w odpowiednich proporcjach w ramach ściśle określonej procedury.

W dalszej części wniosku Wnioskodawca przywołuje definicje producenta i handlowca zgodnie z przepisem art. 2 pkt 18 art. i 2 pkt 19 lit a) ustawy o zapasach i wskazuje, że obowiązek zapłaty opłaty zapasowej ciąży wyłącznie na producentach i handlowcach w rozumieniu przepisów tej ustawy. Handlowiec to przedsiębiorca, którego przedmiotem działalności jest przywóz ropy naftowej lub paliw na terytorium RP. Natomiast istotą działalności gospodarczej Wnioskodawcy jest produkcja substancji smarujących, w której jednym ze składników będzie surowiec o kodzie CN 2710 19 51 zaliczony w Rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 16 grudnia 2014 r., poz. 1806 jako "półprodukt rafineryjny". Zatem przedmiotem działalności Wnioskodawcy jest produkcja wyrobów smarnych z określonych rodzajów komponentów, w tym o kodzie CN 2710 19 51.

Wnioskodawca informuje, że będzie dokonywał przywozu surowca w ramach nabycia wewnątrzspółnotowego, ale przywiezionego surowca nie będzie zużywał na potrzeby własne. Przywieziony towar będzie używany do produkcji innego wyrobu, nie będzie podlegał dalszej sprzedaży.

Wnioskodawca podkreśla, że słowa: „używa” i „zużywa” nie są tożsame i nie oznaczają takiego samego działania. W przypadku zużycia paliwa mamy do czynienia bowiem z jego całkowitą, fizyczną likwidacją a konkretnie przetworzeniem paliwa w procesie spalania w energię, zgodnie z brzmieniem art. 2 pkt 19 lit b zużycie ma nastąpić wyłącznie na potrzeby własne podmiotu, w tym przypadku Wnioskodawcy przywożącego surowiec o kodzie CN 2710 19 51.

W procesie produkcji wykonywanym przez Wnioskodawcę, surowiec o kodzie CN 2710 19 51 będzie używany do wytworzenia innego produktu jako składnik nowo powstałego wyrobu preparatu smarnego. W ustalonym stanie faktycznym dalszej sprzedaży podlegać będzie, nie przywieziony komponent lecz zupełnie nowy, inny wyrób.

Wnioskodawca ponownie przywołuje treść art. 2 pkt 19 ustawy, który wyróżnia dwie kategorie podmiotów prowadzących działalność gospodarczą i przywożących ropę naftową lub paliwa. Pierwsza kategoria to podmioty, których przedmiotem działalności jest wyłącznie przywóz tych towarów (paliw i ropy naftowej) na terytorium RP (import, nabycie wewnątrzspółnotowe). Druga kategoria podmiotów to jednostki prowadzące działalność gospodarczą, w ramach której dokonywany jest przywóz ropy lub paliw, które to następnie towary są zużywane na potrzeby własne lub dokonywane jest rozporządzenie nimi.

W ocenie Wnioskodawcy wykonywane przez niego czynności nie wypełniają definicji handlowca w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy.

Wnioskodawca podkreśla, że jest przedsiębiorcą, który będzie dokonywał przywozu surowca o kodzie CN 2710 19 51, którego nie będzie zużywał lecz używał do produkcji innego wyrobu. Nie będzie również rozporządzał przywiezionym surowcem na rzecz innych podmiotów. Będzie bowiem dokonywał sprzedaży całkowicie innego wyrobu wyprodukowanego przez siebie. Wnioskodawca uważa, że nie zalicza się również do producenta w myśl art.2 ustawy o zapasach, który stanowi, iż za producenta uznaje się przedsiębiorcę wykonującego działalność gospodarczą w zakresie produkcji paliw, w tym także zlecającego taką produkcję innym podmiotom, z wyłączeniem usługowej produkcji paliw na rzecz innych podmiotów. Wnioskodawca nie jest zatem zobowiązany do zapłaty opłaty zapasowej na podstawie ustawy o zapasach.

Wnioskodawca pyta, czy ciążą na nim obowiązki związane z opłatą zapasową oraz utrzymaniem zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw (ewentualnie w jakiej postaci), w związku z przywozem do produkcji wyrobu końcowego, który nie jest paliwem w rozumieniu ustawy o zapasach, surowca o kodzie CN 2710 19 51.

Mając na uwadze powyższe Prezes Agencji Rezerw Materiałowych zważył co następuje.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 – 3 oraz ust. 4 ustawy o zapasach, w celu zapewnienia zaopatrzenia Rzeczypospolitej Polskiej w ropę naftową i produkty naftowe w sytuacji wystąpienia zakłóceń w ich dostawach na rynek krajowy oraz wypełniania zobowiązań międzynarodowych, tworzy się zapasy ropy naftowej i produktów naftowych, zwane "zapasami interwencyjnymi". Zapasy interwencyjne obejmują zapasy:

- 1) obowiązkowe ropy naftowej lub paliw, tworzone i utrzymywane przez producentów i handlowców;
- 2) agencyjne ropy naftowej i paliw, tworzone i utrzymywane przez Agencję Rezerw Materiałowych.

Zapasy interwencyjne zaspokajają zapotrzebowanie na ropę naftową i paliwa w ilości odpowiadającej co najmniej iloczynowi 90 dni i średniego dziennego przywozu netto ekwiwalentu ropy naftowej w poprzednim roku kalendarzowym. Zapasy interwencyjne powiększa się o rezerwę na poczet zapasów niedostępnych z przyczyn technicznych oraz ubytków podczas przemieszczania zapasów interwencyjnych, rezerwa ta wynosi 10% tworzonych i utrzymywanych zapasów interwencyjnych.

W myśl art. 2 pkt 18 ustawy o zapasach producentem jest przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie produkcji paliw, w tym także zlecający taką produkcję innym podmiotom, z wyłączeniem usługowej produkcji paliw na rzecz innych podmiotów.

Przepis art. 2 pkt 19 ustawy o zapasach stanowi, że handlowcem jest:

- a) przedsiębiorca wykonujący samodzielnie lub za pośrednictwem innego podmiotu działalność gospodarczą w zakresie przywozu ropy naftowej lub paliw,
- b) osoba fizyczną, osoba prawna i jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, która, nie prowadząc działalności gospodarczej w zakresie przywozu ropy naftowej lub paliw, samodzielnie lub za pośrednictwem innego podmiotu wykonuje działalność polegającą na przywozie ropy naftowej lub paliw i zużywa je na potrzeby własne z wyłączeniem przywozu paliw w standardowych zbiornikach, o których mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2018 r., poz. 1114 i 1039), lub rozporządza nimi poprzez jakąkolwiek czynność prawną lub faktyczną.

Stosownie do art. 2 pkt 8 ustawy o zapasach, przez pojęcie produkcji paliw rozumie się wytwarzanie paliw w procesie przerobu ropy naftowej, kondensatu gazu ziemnego (NGL), półproduktów rafineryjnych i innych węglowodorów lub przetwarzanie paliw poprzez procesy mieszania komponentów, w tym paliw, w wyniku których powstaje co najmniej jedno z paliw albo wzrasta całkowita ilość jednego z nich. W myśl art. 2 pkt 14 ustawy o zapasach przywozem jest sprowadzenie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ropy naftowej, produktów naftowych lub gazu ziemnego w ramach nabycia wewnątrzspółnotowego lub importu. Nabyciem wewnątrzspółnotowym w myśl przepisu art. 2 pkt 9 ustawy o zapasach jest przemieszczenie ropy naftowej, produktów naftowych lub gazu ziemnego z terytorium innego państwa członkowskiego Wspólnoty Europejskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym. Importem zaś, zgodnie z przepisem art. 2 pkt 12 ustawy o zapasach, jest import ropy naftowej, produktów naftowych lub gazu ziemnego w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym. Przez pojęcie paliw, na podstawie art. 2 pkt 3 ustawy o zapasach, należy rozumieć produkty naftowe określone w art. 2 pkt 2 lit. f-m, w tym również zawierające dodatki bez względu na ich ilość. Produkty naftowe wymienione w art. 2 pkt 2 lit. f-m, to, odpowiednio, gaz płynny (LPG), benzyny silnikowe, benzyny lotnicze, paliwa typu benzyny do silników odrzutowych, paliwa typu nafty do silników odrzutowych, inne rodzaje nafty, oleje napędowe w tym lekkie

oleje opałowe, ciężkie oleje opałowe, określone w załączniku A rozdział 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008 z dnia 22 października 2008 r. w sprawie statystyki energii (Dz. Urz. UE L 304 z 14.11.2008, str. 1, ze zm.), dalej: zwanego rozporządzenie nr 1099/2008.

W myśl art. 3 ust. 5 ustawy o zapasach, minister właściwy do spraw energii określa, w drodze rozporządzenia, szczegółowy wykaz:

- 1) surowców oraz produktów naftowych uwzględnianych podczas ustalania ilości zapasów interwencyjnych,
- 2) surowców oraz paliw, w których tworzy się zapasy interwencyjne, w podziale na kategorie (grupy), uwzględniając możliwość zamiennego utrzymywania zapasów tych paliw w ramach danej kategorii,
- 3) paliw stanowiących podstawę do wyliczenia opłaty zapasowej
 - biorąc pod uwagę obowiązującą klasyfikację Nomenklatury Scalonej (kody CN) według załącznika I do rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz. Urz. L 256 z 07.09.1987, str. 1), strukturę zużycia paliw na rynku krajowym oraz zobowiązania międzynarodowe Rzeczypospolitej.

Powyższe normowane jest obecnie rozporządzeniem Ministra Gospodarki z dnia 8 grudnia 2014 r. w sprawie szczegółowego wykazu surowców oraz produktów naftowych objętych systemem zapasów interwencyjnych oraz wykazu paliw stanowiących podstawę do wyliczenia opłaty zapasowej (dalej: „rozporządzenie w sprawie wykazu paliw”).

Od dnia 31 grudnia 2017 r. producenci i handlowcy tworzą i utrzymują zapasy obowiązkowe ropy naftowej lub paliw, z wyłączeniem gazu płynnego (LPG), w wielkości odpowiadającej iloczynowi 53 dni i średniej dziennej produkcji paliw lub przywozu ropy naftowej lub paliw zrealizowanych przez producenta lub handlowca w poprzednim roku kalendarzowym (art. 5 ust. 3 pkt 6 ustawy o zapasach).

W przypadku ropy naftowej - minimalną wielkość zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw, z wyłączeniem gazu płynnego (LPG), w zakresie ropy naftowej oblicza się według wzoru:

$$ZO_r = \left[\frac{P - G - O}{R} \times H \right] \times W$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

ZO_r - minimalną wielkość zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw w zakresie ropy naftowej wyrażoną w jednostkach wagowych,

P - wielkość przywozu ropy naftowej i ilość ropy naftowej wprowadzonej na rynek krajowy z zapasów obowiązkowych w wyniku ich interwencyjnego uwolnienia w poprzednim roku kalendarzowym, wyrażoną w jednostkach wagowych,

G - ilość ropy naftowej wykorzystanej do produkcji paliw w poprzednim roku kalendarzowym, wyrażoną w jednostkach wagowych,

O - pomniejszenia odnoszące się do poprzedniego roku kalendarzowego, o których mowa w ust. 6, wyrażone w jednostkach wagowych,

R - liczbę dni w poprzednim roku kalendarzowym,

H - wielkość zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw, z wyłączeniem gazu płynnego (LPG), wyrażoną w liczbie dni średniej dziennej wielkości przywozu ropy naftowej, określonej w ust. 3 dla danego roku kalendarzowego,

W - współczynnik powiększenia zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw w zakresie ropy naftowej o rezerwę określoną w art. 3 ust. 4, wynoszący 1,1;

Ilość ropy naftowej, oznaczonej symbolem "G", o której mowa w pkt 1, oblicza się według wzoru:

$$G = P \times U$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

P - wielkość przywozu ropy naftowej i ilość ropy naftowej wprowadzonej na rynek krajowy z zapasów obowiązkowych w wyniku ich interwencyjnego uwolnienia w poprzednim roku kalendarzowym, wyrażoną w jednostkach wagowych,

U - współczynnik uzysku paliw z ropy naftowej przerobionej przez poszczególnych producentów w poprzednim roku kalendarzowym;

Artykuł 5 ust. 3b pkt 3 ustawy o zapasach stanowi, że w przypadku paliw, z wyłączeniem gazu płynnego (LPG) - minimalną wielkość zapasów obowiązkowych

ropy naftowej lub paliw w zakresie paliw, z wyłączeniem gazu płynnego (LPG), oblicza się według wzoru:

$$ZO_p = \left[\frac{P - O}{R} \times H \right] \times W$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

ZO_p - minimalną wielkość zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw w zakresie paliw, z wyłączeniem gazu płynnego (LPG), wyrażoną w jednostkach objętościowych, w temperaturze referencyjnej 15°C (288°K),

P - wielkość produkcji i przywozu paliw oraz ilość paliw wprowadzonych na rynek krajowy z zapasów obowiązkowych w wyniku ich interwencyjnego uwolnienia, z wyłączeniem gazu płynnego (LPG), wyrażoną w jednostkach objętościowych, w temperaturze referencyjnej 15°C (288°K) w poprzednim roku kalendarzowym,

O - pomniejszenia odnoszące się do poprzedniego roku kalendarzowego, o których mowa w ust. 6, wyrażone w jednostkach objętościowych, w temperaturze referencyjnej 15°C (288°K),

R - liczbę dni w poprzednim roku kalendarzowym,

H - wielkość zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw, z wyłączeniem gazu płynnego (LPG), wyrażoną w liczbie dni średniej dziennej produkcji lub przywozu paliw, określonej w ust. 3 dla danego roku kalendarzowego,

W - współczynnik powiększenia zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw w zakresie paliw, z wyłączeniem gazu płynnego (LPG), o rezerwę określoną w art. 3 ust. 4, wynoszący 1,1.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o zapasach, producent i handlowiec, w pierwszym roku wykonywania działalności w zakresie produkcji paliw lub przywozu ropy naftowej lub paliw, są obowiązani do tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw na zasadach określonych w ust. 2, począwszy od 15 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpił przywóz lub produkcja.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy o zapasach, podstawą obliczania wymaganej ilości zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw, dla producenta i handlowca, w przypadku, o którym mowa w ust. 1, jest:

- 1) suma wielkości przywozu ropy naftowej lub paliw, lub wielkości produkcji paliw w danym miesiącu i w miesiącach poprzedzających, liczonych od miesiąca, w którym podmiot rozpoczął w ramach wykonywanej działalności faktyczną produkcję lub przywóz paliw lub przywóz ropy naftowej, oraz
- 2) wielkość zapasów wyrażona w liczbie dni średniej dziennej produkcji paliw lub przywozu ropy naftowej lub paliw, określona odpowiednio w art. 5 ust. 3 lub ust. 3a dla danego roku kalendarzowego.

Stosownie do art. 21a ust. 1 ustawy o zapasach, zapasy agencyjne nie mogą być mniejsze niż różnica pomiędzy ilością zapasów interwencyjnych określoną w art. 3 ust. 3 i 4 a ilością zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw. Przepis art. 21b ust. 1 ustawy o zapasach stanowi, że koszty tworzenia i finansowania zapasów agencyjnych ponoszą producenci i handlowcy, uiszczając opłatę zapasową.

Zgodnie z art. 21b ust. 12 ustawy o zapasach producenci i handlowcy są obowiązani wpłacać opłatę zapasową w terminie do ostatniego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpiła produkcja lub przywóz paliw, na rachunek Funduszu Zapasów Interwencyjnych.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 p.p. przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu administracji publicznej lub państwowej jednostki organizacyjnej wniosek o wydanie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej oraz składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie. Natomiast z przepisu art. 34 ust. 3 p.p. wynika, że wniosek o wydanie interpretacji winien zawierać stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe oraz własne stanowisko w sprawie. Jak się wskazuje w orzecznictwie, „postępowanie w przedmiocie indywidualnej interpretacji jest postępowaniem specyficznym, i to zarówno z uwagi na zwiększony (w porównaniu z innymi postępowaniami administracyjnymi) formalizm tego postępowania, zakres działania organów administracji publicznej, jak też termin, w którym organ administracji publicznej zobowiązany jest ten wniosek rozpoznać. Z uwagi na powyższe cechy charakterystyczne należy podkreślić, że postępowanie interpretacyjne oparte jest wyłącznie na stanie faktycznym przedstawionym przez wnioskodawcę i nie podlega uzupełnieniu przez organ.” (wyrok NSA z dnia 10.05.2017r., II GSK 2489/15), a zatem „organ interpretacyjny nie

jest uprawniony - jak wskazano powyżej - do prowadzenia postępowania dowodowego, a więc nie ma obowiązku badania, czy informacje przedstawione przez Wnioskodawcę są zgodne z rzeczywistością.” (wyrok WSA w Gdańsku z dnia 29.11.2017r., I SA/Gd 1320/17). Nie ulega bowiem wątpliwości, że „zakres i przedmiot sprawy o udzielenie pisemnej interpretacji przepisów prawa konstytuuje treść wniosku wszczynającego postępowanie.

W złożonym na podstawie art. 34 ust. 1 p.p. wniosku o wydanie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę składek na ubezpieczenia społeczne przedsiębiorca jest obowiązany przedstawić nie tylko stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe, ale też własne stanowisko w sprawie. Stan faktyczny musi mieć charakter kompleksowy, a tym samym zawierać wszystkie jego elementy, istotne z punktu widzenia możliwości oceny stanowiska wnioskodawcy. Oznacza to, że przedsiębiorca żądający udzielenia interpretacji ma obowiązek wyczerpującego przedstawienia stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego tak, aby sam mógł zająć stanowisko wobec prezentowanego stanu rzeczy, a uprawniony organ udzielić na tej podstawie jednoznacznej odpowiedzi. Zatem prawidłowo zredagowany wniosek o wydanie interpretacji powinien opisywać stan faktyczny, wskazywać przepisy, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę składek na ubezpieczenia społeczne, budzące w ramach podanego stanu faktycznego wątpliwości oraz przedstawiać własne stanowisko (interpretację) podmiotu występującego z wnioskiem, celem uznania jej za właściwą i obowiązującą w ramach ustalania obciążających autora wniosku obowiązków.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 grudnia 2016 r., III AUa 1283/16, LEX nr 2237404).

Podsumowując, przedsiębiorca we wniosku o wydanie interpretacji jest obowiązany przedstawić stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe oraz własne stanowisko w sprawie – przepisy nie określają sposobu przedstawienia przez przedsiębiorcę zaistniałego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego, co nie oznacza jednak dowolności w tym zakresie. Warunki, jakie musi spełniać sposób przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego, wynikają bowiem z samej istoty instytucji pisemnej interpretacji przepisów. Mianowicie przedstawiony stan faktyczny musi mieć charakter kompleksowy, a tym samym zawierać wszystkie jego

elementy, istotne z punktu widzenia możliwości oceny stanowiska wnioskodawcy. Oznacza to, że przedsiębiorca żądający udzielenia interpretacji ma obowiązek wyczerpującego przedstawienia stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego tak, aby sam mógł zająć stanowisko wobec prezentowanego stanu rzeczy, a uprawniony organ udzielić na tej podstawie jednoznacznej odpowiedzi (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 16 czerwca 2015 r. sygn. akt III AUa 852/14).

W niniejszej sprawie Wnioskodawca zwrócił się do Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych z wnioskiem o udzielenie pisemnej interpretacji wskazując, że jest przedsiębiorcą zajmującym się produkcją olejów smarowych i wyrobów ropopochodnych, które nie są paliwami w rozumieniu ustawy o zapasach. W przyszłości Wnioskodawca zamierza do produkcji olejów smarowych sprowadzać jako jeden z komponentów surowiec o kodzie CN 2710 19 51, który będzie podlegał procesowi produkcyjnemu polegającemu na blendowaniu z innymi komponentami w odpowiednich proporcjach w ramach ściśle określonej procedury.

W rozporządzeniu w sprawie wykazu paliw produkt o kodzie CN 2710 19 51 kwalifikowany jest do kategorii półprodukty rafineryjne. W załączniku A rozdział 3.4 rozporządzenia nr 1099/2008, OLEJ (ropa naftowa i produkty naftowe) półprodukty rafineryjne to „przetworzone oleje przeznaczone do dalszego przetwarzania (np. olej opałowy z pierwszej destylacji lub próżniowy olej napędowy) **z wyjątkiem mieszania**. Dalsze przetwarzanie tych półproduktów prowadzi do powstania jednego lub większej ilości składników lub produktów gotowych. Definicja ta obejmuje również zwroty z przemysłu petrochemicznego do przemysłu rafineryjnego (np. benzyna do pirolizy, frakcje C4, frakcje oleju napędowego i oleju opałowego).

Ponadto według rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz. Urz. UE. L 256.1 z 07.09.1987), Dział 27 Paliwa mineralne, oleje mineralne i produkty ich destylacji; substancje bitumiczne; woski mineralne, produkt o kodzie CN 2710 19 51 klasyfikowany jest w podpozycji „Oleje opałowe – do przeprowadzenia procesu specyficznego”.

Natomiast w uwagach dodatkowych, w pkt 5 powyższego Działu wyjaśniono, że w pozycjach 2710, 2711 i 2712 określenie "proces specyficzny" stosowane jest do następujących procesów:

- a) destylacji w próżni;
- b) redestylacji przez bardzo dokładny proces frakcjonowania;
- c) krakowania;
- d) reformowania;
- e) ekstrakcji przy użyciu selektywnych rozpuszczalników;
- f) procesu zawierającego wszystkie następujące operacje: traktowanie stężonym kwasem siarkowym, oleum lub bezwodnikiem siarkowym; neutralizacja środkami alkalicznymi; odbarwanie i oczyszczanie naturalnymi ziemiemi aktywnymi, ziemiemi aktywowanymi i aktywowanym węglem drzewnym lub boksytem;
- g) polimeryzacji;
- h) alkilowania;
- ij) izomeryzacji;
- k) (tylko w odniesieniu do produktów objętych podpozycjami od 2710 19 31 do 2710 19 99) odsiarczania wodorem dającego redukcję przynajmniej 85 % zawartości siarki w przetwarzanych produktach (metoda EN ISO 20846, EN ISO 20884 lub EN ISO 14596 lub EN ISO 24260, EN ISO 20847 i EN ISO 8754);
- l) (tylko w odniesieniu do produktów objętych pozycją 2710) odparafinowania w innym procesie niż filtrowanie;
- m) (tylko w odniesieniu do produktów objętych podpozycjami od 2710 19 31 do 2710 19 99) traktowania wodorem przy ciśnieniu większym niż 20 barów i temperaturze wyższej niż 250 °C przy użyciu katalizatora innego niż dla efektu odsiarczania, gdy wodór stanowi czynnik aktywny w reakcji chemicznej. Dalsze traktowanie wodorem olejów smarowych objętych podpozycjami od 2710 19 71 do 2710 19 99 (np. wykańczanie metodą wodorową lub odbarwanie), szczególnie w celu ulepszenia koloru lub stabilności, nie będzie jednak uważane za proces specyficzny;

- n) (tylko w odniesieniu do produktów objętych podpozycjami od 2710 19 51 do 2710 19 68) destylacji atmosferycznej, pod warunkiem że mniej niż 30 % objętościowo tych produktów zostanie oddestylowane, włącznie ze stratami, w 300 °C przy zastosowaniu metody ISO 3405 (równoważnej metodzie ASTM D 86).

Z ww. aktów normatywnych wynika, że produkty naftowe o kodzie CN 2710 19 51 klasyfikowane do kategorii półproduktów rafineryjnych mają zdefiniowany sposób ich dalszego przetwarzania, z którego proces mieszania jest wyłączony.

Wnioskodawca we wniosku o udzielenie pisemnej interpretacji jednoznacznie jednak wskazuje, że przywożony przez niego produkt o kodzie CN 2710 19 51 klasyfikowany do kategorii półproduktów rafineryjnych zamierza wykorzystywać do procesu produkcji olejów smarowych, który to proces będzie podlegał na blendowaniu powyższego produktu z innymi komponentami w odpowiednich proporcjach w ramach ściśle określonej procedury. W ocenie Prezesa ARM w przedmiotowym wniosku wstępuje niespójność opisu zdarzenia przyszłego z aktami prawnymi normującymi zasady klasyfikowania produktów naftowych do poszczególnych kategorii, z której wynika, że produkt lub proces jego dalszego przetwarzania został przez Wnioskodawcę niewłaściwie zdefiniowany.

W zawiązku z powyższym Organ nie jest w stanie przeprowadzić merytorycznej oceny przedmiotowego wniosku w zakresie jednoznacznego stwierdzenia jaki produkt - surowiec będzie sprowadzał Wnioskodawca. Ocena stanowiska Wnioskodawcy wymagałaby przeprowadzenia przez Organ szczegółowego postępowania dowodowego. Należy jednak zaznaczyć, że Organ, wydając decyzję, nie może ingerować w stan faktyczny opisany we wniosku, podważać go, uzupełniać czy zmieniać w oparciu o inne źródła lub wiedzę znaną mu z urzędu (postanowienie Sądu Najwyższego z 18 kwietnia 2011 r. sygn. III UK 117/10, por. również wyrok z dnia 16 lipca 2009r. WSA w Gorzowie Wielkopolskim, sygn. akt II SAB/Go 8/09, www.orzeczenia.nsa.gov.pl), gdzie Sąd stwierdził, że „organ w postępowaniu zmierzającym do wydania interpretacji nie jest uprawniony do ingerowania (poprzez negację bądź uzupełnianie) w stan faktyczny zawarty we wniosku o jej udzielenie. Nie może go własnymi ocenami podważać, ustalać, uzupełniać ani też zmieniać w jakimkolwiek zakresie, nawet wówczas, gdyby

w oparciu o inne źródła, czy wiedzę znaną mu z urzędu, powziąłby uzasadnione wątpliwości co do zgodności przedstawionego przez przedsiębiorcę - wnioskodawcę stanu faktycznego z obiektywną rzeczywistością. Jednocześnie należy podkreślić, iż przedmiot interpretacji nie może być określony przez organ administracji publicznej wąsko, ograniczający się jedynie do zawartego we wniosku zdania zakończonego znakiem zapytania, lecz winien być przedstawiony przez organ w oparciu o treść zapytania zestawioną z poglądem strony (z jej stanowiskiem), co do wykładni przepisów prawnych.)". W szczególności Organ nie może zatem też przeprowadzać postępowania dowodowego. Skoro Organ może poruszać się wyłącznie w obrębie przedstawionego przez Wnioskodawcę stanu faktycznego a analiza wniosku wskazuje, że w oparciu o przedstawiony przez Wnioskodawcę stan faktyczny, nie jest możliwe, to postępowanie w przedmiocie wydania interpretacji z obiektywnych powodów nie może być zakończone merytorycznym rozstrzygnięciem.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

POUCZENIE

1. Od niniejszej decyzji przysługuje Stronie odwołanie do Ministra Energii, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia. Odwołanie wnosi się za pośrednictwem Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych; 00-844 Warszawa, ul. Grzybowska 45.
2. W trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania. Z dniem doręczenia Prezesowi Agencji Rezerw Materiałowych oświadczenia Strony o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.
3. Zgodnie z art. 136 § 2 zd. 1 k.p.a., jeżeli decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie, na zgodny wniosek wszystkich stron zawarty w odwołaniu, organ odwoławczy przeprowadza postępowanie wyjaśniające w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy. W myśl art. 136 § 4 k.p.a. przepisu § 2 nie stosuje się, jeżeli przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy byłoby nadmiernie utrudnione.